

## 1. Alibi v A moll

Znám muže, kteří za hru pošetilou  
páteř i čest – i život dali by.  
Znám jiné, kteří vzdají svoji milou,  
jen aby mohli chodit na ryby,

znám mnohé, kteří vyhrožují silou  
a zdravý rozum smění za sliby,  
a nejvíc těch, co klečí před gorilou  
a pro škleb její – ztratí pochyby.

Já v New Yorku i v Sydney nebo v Mníšku  
vždy věřil, že čas mříže rozhodá,  
a do kanálu hodiv vkladní knížku,  
vzal za své to, co značí svoboda.

Je smůlou, jestli hříčkou nahodilou  
máš pod kontrolou jen své pochyby  
a denně jásáš s dvorní kamarilou,  
že svět je z růží – a nic nechybí.

Já nechtěl kývat s tváří roztomilou:  
změnil jsem byt – jak jiní mohli by.  
Jsem, jak jsem byl. A byť mi pouští žilou,  
nepatřím k těm, jimž třeba alibi!

Já v New Yorku i v Sydney nebo v Mníšku  
vždy věřil, že čas mříže rozhodá,  
a do kanálu hodiv vkladní knížku,  
vzal za své to, co značí svoboda.

## 2. Bakterie

Mějte prosím na zřeteli  
při snídani v šatně  
bakterie pozřete-li  
že vám bude špatně  
Krom toho i v draperii  
toalety k tanci  
tři sta sedum bakterií  
čeká na svou šanci

Při pochodu po Praze  
(ať's Franta nebo Jakub)  
chraň se proti nákaze  
(půllitr rumu zakup)  
Dezinfekce pomocí  
(lahvinkou špiritusu)  
uchráníš se nemocí  
(zdravý i po funusu)

Když se řeční o únoru  
z ideové stránky  
vypni proud a z tranzistoru  
vyjmi suché články  
Zanes tisk i baterie  
do nejbližší sběrný  
Demagog i bakterie –  
refrén bude stejný

Při pochodu po Praze  
(ať's Franta nebo Jakub)  
chraň se proti nákaze  
(půllitr rumu zakup)  
Dezinfekce pomocí  
(lahvinkou špiritusu)  
uchráníš se nemocí  
(zdravý i po funusu)

### 3. Balada Manoně

Sní  
v povlacích  
vlasy má havraní  
sní  
o mracích  
s muzikou varhanní  
Vím  
že se jí zdá  
o pasekách s malinovým  
Řekne až procitne  
že mě sem nezvala  
Ústa až poskytne  
přečtu jí z Nezvala  
Manon je motýl  
Manon je včela  
A že ji nepustím  
i kdyby chtěla

Dál  
ale sní  
o mořích blankytných  
snít  
budu s ní  
v trochejích nezbytných  
Vím  
až se mi vdá  
nikdy že jí nedopovím  
v zeleném saloně  
co tehdy neznala  
z balady Manoně  
od pana Nezvala  
že Manon je motýl  
Manon je včela  
Manon je růže hozená do kostela  
Manon je motýl Manon je plavovláska  
Manon je první a poslední má láska  
Manon je první a poslední můj hřích  
Nepoznat Manon nemiloval bych  
Ach Manon  
Manon  
Manon...

#### 4. Balada o jazycích klevetníků (F. Villon)

Vem arzenik a olovo tam vlej,  
posypej sírou, co se svařilo tu,  
nehašeným to vápnem zamíchej,  
pak rozkrájej tam propocenou botu  
a z židovky tam vetři nečistotu,  
z malomocného opatři si hlen,  
žluč z vlků, lišek, jezevců a fen,  
s utrejchem svař to, zalej do aspiku,  
aby to bylo hodně ostré jen,  
a škvař v tom jazyky svých klevetníků!

Z mozečků koček přísadu tam dej,  
těch, co se bojí vody – tak půl lotu –,  
dále – což nepřijde tě laciněj –  
ze vzteklé čubky něco slin a potu  
a z lesklé tresky ploutevních dvě hrotů.  
Potom to nakap do smrdutých pěn,  
do nichž byl krysí čumák namočen,  
v nichž plovou pulci obojživelníků  
a v nich byl potěr ropuch rozetřen,  
a škvař v tom jazyky svých klevetníků!

Té směsi se jen dřívkem dotýkej,  
sic by tě ohrozila na životu!  
Dvě kapky krve do ní zakvedlej,  
co ranhojiči stříkly na kalhotu,  
a pak tam seškrab ještě horší slotu:  
vřed z rakoviny, otok zpuchlých vén  
a koneckonců vraz tam z čankru šlem  
a též – to bordelů díím zákazníkú –  
vodu, jež zbyla z jisté lázně žen,  
a škvař v tom jazyky svých klevetníků!

Z těch lahůdek-li ragú připraven,  
proced' jej plátnem z podělaných plen –  
to lepší je než lít to do cedníku;  
trus prasat vem, to zvlášť si připomeň,  
a škvař v tom jazyky svých klevetníků!

## 5. Balada o tlusté Margot (F. Villon)

Své dáme sloužím-li a mám ji rád,  
zda sprostým t'ulpasem se proto zvu?  
Dovede moc a opětovně dát,  
a z lásky k ní já sahám po kordu.  
Jak přijdou hosté, džbánek popadnu  
a pro víno jdu, aniž ztropím hřmot,  
sýr, chléb a ovoce je další chod.  
Dím: „Dík“, když účet tučně vyrovnán,  
„jak vás to chytne, buď vám to zas vhod  
zde v hampejzu, kde rozbili jsme stan!“  
Když nemá vindry a chce se mnou spát,  
„No, to by mi tak hrálo,“ na ni řvu,  
vidět ji nechci, zabil bych ji snad,  
pásek a spodničku i šat z ní rvu,  
hrozím, že jí to strhnu jako mzdu.  
Za boky chystá se ta Astarot  
a kvičí: „Ježíš Marja, na Margot  
jsi krátký!“ Třísku popadnu co zbraň,  
abych ji třeba do frňáku bod  
zde v hampejzu, kde rozbili jsme stan.

Pak řekne: „Mír“ a pustí notný smrad –  
má život nadmutý jak ropuchu –  
a tahat začne mě a muchlovat  
a rozkřikne se: „Ne tak pomalu!“  
Opilí usnem spánkem ožralů.  
Ráno, když břich ji vzbudí ze dřimot,  
pozorně, aby nezamáčkla plod,  
lehá si na mne. Jsem jak rozmačkán,  
jak rajtuje si, vzteklá, čehý, hot,  
zde v hampejzu, kde rozbili jsme stan.

Vše vystaráno! Nebojím se psot!  
Jsme stejné ráže. Dvojice jsme slot.  
Lehká a pasák. Špinavý jsme rod.  
Lne rovný k rovné. Jako u těch vran.  
Och, tahle špína! Špína je nám vhod.  
Nás život vypliv. Plijem na život  
zde v hampejzu, kde rozbili jsme stan.

## 6. Bílá hora

*Osmého listopadu šestnáct set dvacet u letohrádku  
Hvězda na Bílé hoře zůstal z vojsk Království  
českého poslední praporec, moravský praporec  
Šlikův. U zdi letohrádku padl do posledního muže.  
Píseň nazvaná Poslední Moravan.*

Pod bílou zdí  
má bláto  
barvu perleťovou  
a zvony odletěly  
za větrem do Říma  
Obzor se rdí  
můj táto  
hanbou šarlatovou  
Už jsme tu osaměli  
z kříže se nesnímá

Prapory mdlé  
už pálí  
ruce vlajkonošů  
Jen oči pod přilbicí  
snad ještě doufají  
A mlhy zlé  
se valí  
do děr od hrabošů  
i do ran na orlici  
kterou už poutají

Rudý kohout na obzoru  
roztahuje spáry  
Hřeben větru rozčesává  
pera plamenná  
Věřili jsme na pokoru  
u popravčí káry  
Zlatá doba nenastává  
Bude kamenná

Je prý to ctí  
až na dno  
zůstat pod prapory  
Mít duši nestydatou  
a mozek bez ceny  
Být králem lstí  
a snadno  
vzít si bez pokory  
na svatbu se Zubatou  
železné prsteny

Není to med  
zas pítí  
čiši vrchovatou  
a věřit na proroky  
v chorálu polnice  
Sto černých let  
nám svítí  
hvězdou jedovatou  
na erbu pro otroky  
pro naše dědice

Rudý kohout na obzoru  
roztahuje spáry  
Hřeben větru rozčesává  
pera plamenná  
Věřili jsme na pokoru  
u popravčí káry  
Zlatá doba nenastává  
Bude kamenná  
Bude kamenná  
Bude kamenná

## 7. Bivoj

Z chyže pod horama  
hotel Panorama  
buduji  
maje po levici  
svoji polovici  
svalnatou  
V tom panoramatu  
mezi horama tu  
sleduji  
pannu polovici  
s horní polovicí hřivnatou

Panna pololvice  
řízek z kralevice  
smažila  
Mýdlem polila se  
potom holila se  
v poklusu  
Vypadala směšně  
když se bezúspěšně  
snažila  
horní polovici  
dát k dispozici  
cirkusu

V hrsti perořízek  
jedl Nero řízek  
v jeteli  
Vzadu Apeniny  
Kilo huspeniny  
v popředí  
Vsedl do žiguli  
strýce Kaliguly  
chcete-li  
Vzal na půdě lati  
jel si udělati  
prostředí

V stínu Kolosea  
seděls v karose a  
netušil  
že je volovinou  
hrát si s hořlavinou  
u latí  
Vatra nectila tě  
Bratranec ti latě  
vysušil  
Domy plápolaly  
Požár udolali  
mulati

Povím třemi slovy  
co se Přemyslovi  
povedlo  
Jeda v čele voje  
našel u Bivoje  
Libuši  
Líba drapla dýku  
Křikla na vladyku:  
„Nemehlo!  
Gdě si bol tak dlho?“  
Bivoj popadl ho  
za uši

Na hrb si ho hodil  
pak se k hradu brodil  
potoky  
věda našlápne-li  
někde na šrapnely  
vyletí  
Jeden vylekanec  
zařval: „Hele kanec  
divoký!“  
Pak to ohlodali  
Do knížek to dali  
pro děti

Kterak namouvěru  
zahnat nedůvěru  
k vrchnosti  
když mě kontrolují  
i když na Metuji  
vesluji  
Čtu si Dürrenmatta  
a mám dilemata  
s věrností  
Krátce před zatčením  
žiji s přesvědčením  
ve sluji

A když na pivo je  
myslím na Bivoje  
zemana  
Čtu si Calderóna  
Myslím na Nerona  
paliče  
Doma v polici je  
tajná policie  
schovaná  
tak si na němého  
hrají v domě mého  
holiče



## 8. Bludný Holanďan

Pod branou vítězů  
co nikdy nevyhráli  
bez zlatých řetězů  
a zvonů z katedrály  
zelení molodci  
z romance iluzorní  
po matce sirotci  
po otci bezprizorní  
hrajeme v karty

Růžový kavalír  
uprostřed pavíánů  
zahodil bandalír  
i šavli z porcelánu  
Svět civí na zátku  
zatímco setmělo se  
Pasy jsou v pořádku  
a whisky na podnose  
s tyčinkou na rty

Hrajeme hbitě  
o trojitě es –  
tvar hadího hřbetu  
či gotických sošek  
Flinty jsou v žitě  
a na hlavních rez  
a svoboda je tu  
vždyť bijem se o šek  
Tot' zvyk!

Dva centy životů  
a slunce sbohem dává  
Hledáme jistotu  
které se nedostává  
Na hrdle znamení  
obojku otrokova  
Lezeme shrbení  
zaliti do olova  
jakési – víry

Paměť je v bankrotu  
a z domu nevyhází  
Čest stojí u plotu  
a kamením se hází  
Cit s hlavou hovězí  
vybírám popelnice  
a pravda? Vítězí  
Slepá jak řeholnice  
Oděna v díry

Rezavé ráno  
a mlha jak med  
Tak podivně sladko  
jak z chrlení krve  
Čteš co je psáno  
až k písmenu zet  
Už nekřičíš Matko  
Je ticho jak prve  
Jen vzlyk!

## 9. Bratři (Tak vás tu máme)

Tak vás tu máme bratři  
z krve Kainovy  
Poslové noci která  
do zad bodá dýku  
Tak vás tu máme bratři  
vnuci Stalinovi  
Však ne tak jako včera  
Dnes už bez šefíků

Však díky za železné  
holubičky míru  
a díky za polibky  
s chutí hořkých mandlí  
V krajině přelíbezné  
zavraždili víru  
Na cestě rudé šípky  
jako pomník padlých

Vám poděkování  
a vřelá objetí  
za provokování  
a střelbu do dětí  
A naše domovy  
necht' jsou vám domovem  
Svědky jsou hřbitovy  
páchnoucí olovem

Vím byla by to chyba  
plivat na pomníky  
Nám zbývá naděje  
My byli jsme a budem  
Balšóje vam spasíbo  
bráťja zachvátčiki  
Spasíbo bólšeje  
Nikagdá nězabúděm!  
Nikagdá nězabúděm!!

## 10. Bratříčku, zavírej vrátka

Bratříčku nevzlykej  
to nejsou bubáci  
Vždyť už jsi velikej  
To jsou jen vojáci  
Přijeli v hranatých  
železných maringotkách

Se slzou na víčku  
hledíme na sebe  
Buď se mnou bratříčku  
bojím se o tebe  
na cestách klikatých  
Bratříčku v polobotkách

Prší a venku se setmělo  
Tato noc nebude krátká  
Beránka vlku se zachtělo  
Bratříčku! Zavřel jsi vrátka?

Bratříčku nevzlykej  
neplýtvej slzami  
Nadávký polykej  
a šetři silami  
Nesmíš mi vyčítat  
jestliže nedojdeme

Nauč se písničku  
Není tak složitá  
Opři se bratříčku  
Cesta je rozbitá  
Budeme klopýtat  
Zpátky už nemůžeme

Prší a venku se setmělo  
Tato noc nebude krátká  
Beránka vlku se zachtělo  
Bratříčku zavírej vrátka!  
Zavírej vrátka!!

## 11. Bridge

Seděl jsem u vody  
baštil jsem paštiku  
Že jsem měl důvody  
stražil jsem na štiky  
Stražil jsem na štiky  
popíjel truňk  
načež se z rybníku  
ozvalo: Žbluňk!

Spatřil jsem zmámený  
slečinku kouzelnou  
Házela kameny  
ručinkou sádelnou  
Že jsem měl upíto  
několik pív  
já staré kopyto  
jsem na ni kýv

Sedla si na hýždě  
k rybníku na blatech  
Rozsedla hlemýždě  
měla flek na šatech  
Měla flek na šatech  
na šatech flek  
V červenejch kaťatech  
jsem si k ní klek

„Koukněte slečinko  
nedbejte na fleky  
Zhubněte malinko  
obujte kramfleky  
přijdete z prádelny –  
flek bude pryč  
Svět bude nádherný  
budem hrát bridge!“

Seděla v čepečku –  
slzičky na kraji:  
„I vy můj blbečku  
já karty nehraji  
Hraji jen maryjáš  
kanastu skat  
Že jste jak Goliáš  
chci s váma hrát!“

Než jsem se dobelhal  
s kanastou kapesní  
slečinku obelhal  
sličný pan nadlesní  
Sličný pan nadlesní  
nadlesní pán  
čepičkou noblesní  
zkřížil mi plán

Tak se té slečince  
dostalo pohybu  
Já sedím v houštině  
a stražím na rybu  
Smírím se s kapříkem  
pak půjdu pryč  
zahrát si s lesníkem  
bridge

## 12. Buffalo Bill

Jemnými dotyky  
rezavé motyky  
kopu si hrob  
kopu si hrob  
nehotový  
Profesor matiky  
vrací se z putyky  
Nevinný snob  
nevinný snob  
kdekdo to ví

Před lety v příkopu  
u Čierné pri Čopu  
asi jsem snil  
asi jsem snil  
to netuše  
že tady v okopu  
hrobeček vykopy  
abych tu shnil  
abych tu shnil  
jsa bez duše

Tapety do bytu  
utkané z blankytu  
kdosi mi dal  
kdosi mi dal  
kdopak to byl  
Chtěl bych se brzy tu  
zbaviti pocitu  
klid že mi vzal  
klid že mi vzal  
Buffalo Bill

Dotyčný hrdina  
nemíval komplexy  
jestliže buvola  
s bizonem poplet si  
To se však rozumí  
nemyslel na pumy  
Mohl se smát  
Dotyčný profesor  
oděný v mundúru  
už mě teď nenutí  
udělat maturu  
Na hlavě s pomádou  
začal si s armádou  
na válku hrát

### 13. Děkuji

Stvořil Bůh ratolest,  
bych mohl věnce vázat.  
Děkuji. Za bolest,  
jež učí mne – se tázat.  
Děkuji za nezdar:  
ten naučí mne píli,  
bych mohl přinést dar,  
byť nezbývalo síly.

Děkuji, děkuji, děkuji.

Děkuji za slabost,  
jež pokoře mne učí,  
pokoře pro radost,  
pokoře bez područí.  
Za slzy děkuji:  
ty naučí mne citu  
k živým, již žalují  
a křičí po soucitu.

Děkuji, děkuji, děkuji.

Pro touhu po kráse  
děkuji za ošklivost.  
Za to, že utká se  
láska a nevraživost.  
Pro sladkost usnutí  
děkuji za únavu,  
za ohně vzplanutí  
i za šumění splavu

děkuji, děkuji, děkuji.

Děkuji za žízeň,  
jež slabost prozradila.  
Děkuji za trýzeň,  
jež zdokonalí díla.  
Za to, že miluji,  
byť strach mi srdce svíral,  
Beránku, děkuji.  
Marně jsi neumíral.

Děkuji, děkuji, děkuji...

## 14. Demokracie

Demokracie rozkvétá,  
byť s kosmetickou vadou.  
Ti, kteří kradli po léta,  
dnes dvojnásobně kradou,  
ti, kdo nás léta týrali,  
nás vyhazují z práce –  
a z těch, kdo pravdu zpívali,  
dnes nadělali zrádce.

Demokracie prospívá,  
bez nás – a pragmaticky:  
brbláme spolu u piva,  
jak brblali jsme vždycky,  
farář nám slíbil nebesa  
a čeká na majetky –  
my nakrmíme forbesa  
za dvě či za tři pětky.

Demokracie zavládla:  
zpívá nám Gott i Walda,  
zbaštíme sóju bez sádla  
u strejdy McDonalda.  
Král Václav jedna parta je  
se šmelinářským šmejdem:  
pod střechou jedné partaje  
se u koryta sejdem.

Demokracie panuje  
od Aše po Humenné.  
Samet i něha v pánu je  
a zuby vylomené.  
Dali nám nové postroje  
a ač nám chomout pálí,  
zaujímáme postoje,  
místo abychom stáli.

Demokracie dozrává  
do žaludečních vředů:  
bez poctivosti, bez práva –  
a hlavně bez ohledů.  
A je to mýlka soukromá –  
snad z optického klamu,  
že místo srdce – břicho má  
a místo duše – tlamu...

## 15. Důchodce

Kalhoty roztřepené  
na vnitřní straně  
zápěstí roztřesené  
a seschlé dlaně  
kterými žmoulá kůrku chleba  
sebranou z pultu v závodce  
tak tedy říkejme mu třeba  
důchodce

Rukávy u zimmíku  
odřením lesklé  
Čekává u rychlíků  
na zbytky ve skle  
Stydlivě sbírá nedopalky  
ztracené v místech pro chodce  
a pak je strádá do obálky  
důchodce

V neděli vysedává  
na lavičce v sadech  
a starou špacírkou si podepírá  
ustaranou hlavu  
Sluníčko vyhledává  
naříká si na dech  
a vůbec nikdo už mu neupírá  
právo na únavu

Na krku staré káro  
a úzkost v hlase  
Když žebrá o cigáro  
zlomí se v pase  
Namísto díků sklopí zraky  
a není třeba žalobce  
Když vidím tyhle lidské vraky  
třesu se zrakem před přízraky  
že jednou ze mě bude taky  
důchodce



## 16. Gulášová polívka

Já před necelou hodinou  
jsem měla konflikt s rodinou  
Prý nesluší se na dívku  
jíst gulášovou polívku  
v buffet bez gardedámy  
v buffet bez gardedámy

Ted' v baru Petra Gottlieba  
už milenec mě nelíbá  
Ten pán se ke mně nehlásí  
Vždy velmi tiše prohlásí  
Zlé pryč a Pánbůh s námi  
Zlé pryč a Pánbůh s námi

Pan Bezruč za to nemůže  
že na nábytek střádám  
a místo ódy na růže  
ted' blbé písně skládám

Však jednou přijde sobota  
Já spáchám píseň pro Gotta  
a než se půlnoc překulí  
Gott bude zpívat fistulí

Mám rozprávkový dom...

## 17. Hlas

V měsíci září, kdy jablka zrají  
kdy mantilu noci svět měsíce protkal  
když dozněla hymna již v půlnoci hrají  
já poprvé tehdy jsem Satana potkal

Ten Satan měl líbeznou postavu panny  
a nepáchla síra však voněly květy  
A v úsměvu něha bez jediné hany  
Jen z úst jako hadi mu syčely věty

„Jen nech si svou duši! Ta k ničemu není!  
Vždyť mnozí i zdarma ji upsali čertu  
Však hlas – to je zboží jež dneska se cení  
a dobře se platí – to beze všech žertů

Já pro ten tvůj hlas jsem si ohlávku uvil  
a stráž mi ho do klece vsadí  
A kdybys pak stokrát i andělsky mluvil  
Tvůj hlas – tě *zradí!*“

Dnes jako kníže si v paláci žiji  
Mám ve stájích koně a v zahradách pávy  
Jím ze zlaté mísy a z křišťálu piji  
Jen rádio nemám a nesnáším zprávy

Neb kdykoli válkou se o lásce bájí  
když slaví se vrazi a obchody s časem  
když svatými slovy se bezpráví hájí  
když hlásá se lež – tedy vždycky mým hlasem

Mé lůžko je měkké však propíjím noci  
Mám z démantů bazén a ze zlata ryby  
Mám přebytek všeho I pýchy I moci!  
Mám v paláci všechno Jen – lidé tu chybí

Dnes podruhé oko mé Satana spatří  
Je krásný Byť s úsměvem krysím  
Vždyť jemu dnes – s hlasem – i duše má patří  
když – na větví – visím...

## 18. Holáryjó

Někdy se mi zachce  
novinářských kachen,  
ale Tereza chce  
se mnou Liebe machen!  
Být tak trochu mladší,  
zvládl bych tě, ženská;  
takhle sjeďu radši  
do Těžkoslovenska,  
takhle sjeďu radši  
do Těžkoslovenska,  
holáryjó...

Škodovka se blíží  
ke Karlovým Varům.  
Oči se mi klíží...  
Třičet mařen za room!  
I pro pána Jána –  
i pro pána Klause!  
Slova nadepsána:  
Zimmer frei, mit Brause!  
Slova nadepsána:  
Zimmer frei, mit Brause,  
holáryjó...

V hospodě ti dají  
Schweineschnitzel natur,  
na opravně mají  
Autoreparatur.  
Marně hledám bytnou:  
Frantik, Pepik, Vilik  
v pasáži mi špitnou:  
„Junge Mädchen! Billig!“  
V pasáži mi špitnou:  
„Junge Mädchen! Billig!“  
Holáryjó!...

Křečkové a sysli  
jsou tu jako vždycky:  
mně to ale myslí  
neekonomicky.  
Jsem zas mezi svými!!  
Kdekdo kapsu mastí;  
zvolna dochází mi,  
jak je to s tou Vlastí...  
Zvolna dochází mi,  
jak je to s tou Vlastí,  
holáryjó!

Je mi z toho nanic –  
a mám z toho srandu;  
zajódluju z hranic:  
Sláva Vaterlandu!!  
Zajódluju z hranic:  
Sláva Vaterlandu,  
holáryjóóóó...

## 19. Idyla

Má idyla je vylhaná  
jak Praha Karla Plicky.  
Lže požehnání pohana,  
byť znělo katolicky.  
Tma v ubikacích bojarů  
a mraky nad Žižkovem –  
a gauner vzdychá po jaru  
a vraždí ducha slovem.

Rum do odlívky s valiem –  
a dojati až k pláči –  
jsme šťastni, když si nalijem –  
a jedno, kdo nám stáčí!  
Sbor ropuch zpívá rekviem –  
jsme s nimi na prameni...  
Ač se lží ještě nežijem –  
jsme s pravdou – *rozvedeni*...

## 20. Jidáš

Noc jako sluj  
vteřin šest  
do svítání  
Pysk  
zpocený  
vyzývá podsvětí  
Ó Dáble můj  
mrtvo jest  
slitování  
snad zisk  
splacený  
zradu mou posvěť

Cár šarlatu  
v tváři hlen  
z poplivání  
mříž  
u stěny  
sedlá krev na rukou  
Kráľ bez šatů  
připraven  
k uvítání  
Hle – kříž dřevěný  
s trnovou parukou

Jidáš  
k čemu výčitky svědomí?  
Jidáš  
k čemu tohleto smetí?  
Farizej  
nikdy rukama nelomí  
pro něho  
účel prostředky světí!

Noc bez kazu  
mincí pár  
zvoní v plášti  
hlas  
zchraptělý  
do pekel neletí  
Stín provazu  
jako dar  
plný zášti  
pro vás dospělí  
tohoto století

Jidáš  
dnes jsi důstojným občanem;  
s mincemi  
nemáš nijaké viny  
Zítřa zas  
třicet stříbrných dostanem:  
vždyť – když ne my  
tedy – zradí ho jiný!

## 21. Kain IX.

Jsem pán a císař Kain Devátý  
a tyran z boží vůle  
A ne-li z vůle boží  
tedy pak tomu chtěl Ďábel  
Jsem pán a císař Kain Devátý  
a k tomu – ke vší smůle –  
i vrah To kvůli noži  
který odnesl si Abel  
bratr můj

Ten den zněl krutě kornet andělův  
Tvůj oheň marně hoří  
Vždyť plamen skončí v pekle  
a má zelenavý nádech  
Tu Satan zhasil oheň Abelův  
a spárem který boří  
můj nuž mi vyrval vztekle  
a už odnášel si ho v zádech  
bratr můj

A tak bloudím po Evropě  
Místo nože – kytku v klopě  
neboť vždycky  
romanticky  
vypadati mají vrahové  
Proto lidé z lepších vrstev  
sdružují se do bratrstev  
načež s každou  
bratrovraždou  
přemýšletí začnou o nové

Ted' Kainem se hemží citáty  
a lidé cudně blednou  
I odsoudí ho šmahem  
a znovu připraví si nože  
Jsem šťasten že jsem Kain Devátý  
Já zabil jsem jen jednou  
Však Abel – ten je vrahem  
Neboť každý z vás je – ó Bože  
bratr můj

## 22. Karavana mraků

Slunce je zlatou skobou  
na obloze přibitý  
pod sluncem sedlo kožený  
Pod sedlem kůň pod koněm  
moje boty rozbitý  
a starý ruce zedřený

Dopředu jít  
s tou karavanou mraků  
Schovat svou pleš  
pod stetson dřavý  
Jen kousek jít  
jen chvíli do soumraku  
až tam kde svítí město  
město bělavý

Vítr si tiše hvízdá  
po silnici spálený  
V tom městě nikdo nezdraví  
Šerif i soudce – gangstři  
oba řádně zvolený  
a lidi strachem nezdravý

Sto cizejch zabíječů  
s pistolema skotačí  
a zákon džungle panuje  
Provazník plete smyčky  
Hrobař kopat nestačí  
a truhlář rakve hobluje

V městě je řád  
a pro každého práce  
Buď ještě rád  
když huba voněmí  
Může tě hřát  
že nejseš na oprátce  
nebo že neležíš pár inčů  
pod zemí

Slunce je zlatou skobou  
na obloze přibitý  
pod sluncem sedlo kožený  
Pod sedlem kůň pod koněm  
moje nohy rozbitý  
a starý ruce zedřený

Pryč odtud jít  
s tou karavanou mraků  
kde tichej dům  
a pušky rezavý  
Orat a sít  
od rána do soumraku  
a nechat zapomenout  
srdce bolavý

### 23. Kateřina

Až mine neděle  
a usne na peřině  
k zbláznění nesměle  
napíšu Kateřině  
a potom pod známku  
doplním poznámku  
že asi netušila  
že mi byla  
vším

S ranními červánky  
na dopis slzy skanou  
Vhodím ho do schránky  
Neřeknu na shledanou  
Prvnímu oblázku  
položím otázku  
proč asi netušila  
že mi byla  
vším

A když se rozední  
koupím si láhev rumu  
Ten dopis poslední  
napsal jsem z nerozumu  
Nad jeho kopií  
tiše se opiji  
To aby netušila  
že mi byla  
vším



## 24. Král a klaun

Král do boje táh  
do veliké dálky  
a s ním do té války  
jel na mezku klaun  
Než hledí si stáh  
tak z výrazu tváře  
bys nepoznal lháře  
co zakrývá strach

Tiše šeptal při té hrůze  
Inter arma silent Musae  
Místo zvonku cinkal brněním  
Král do boje táh  
do veliké dálky  
a s ním do té války  
jel na mezku klaun

Král do boje táh  
a sotva se vzdálil  
tak vesnice páčil  
a dovýval měst  
Klaun v očích měl hněv  
když sledoval žháře  
jak smývali v páře  
prach z rukou a krev

Tiše šeptal při té hrůze  
Inter arma silent Musae  
Místo loutny držel v ruce meč  
Král do boje táh  
a sotva se vzdálil  
tak vesnice páčil  
a dobýval měst

Král do boje táh  
s tou vraždící lůzou  
Klaun třásl se hrůzou  
a odvetu kul  
Když v noci byl klid  
tak oklamal strážce  
a nemaje páže  
sám burcoval lid

Všude křičel do té hrůzy  
ve válce že mlčí Múzy  
Muži by však mlčet neměli  
Král do boje táh  
s tou vraždící lůzou  
Klaun třásl se hrůzou  
a odvetu kul

Král do boje táh  
a v červácích vlídných  
zřel na čele bídných  
jak vstříc jde mu klaun  
Když západ pak vzplál  
tok potoků temněl  
Klaun tušení neměl  
jak zahynul král

Kdekdo křičel při té hrůze  
Inter arma silent Musae  
Krále z toho strachu trefil šlak  
Klaun tiše se smál  
a zem žila dále  
a neměla krále  
Klaun na loutnu hrál  
Klaun na loutnu hrál

## 25. Lásko!

Pár zbytků pro krysy  
na misce od guláše  
milostné dopisy  
s partií mariáše  
Před cestou dalekou  
zpocený boty zujem  
a potom pod dekou  
sníme když onanujem

Lásko zavři se do pokoje  
Lásko válka je holka moje  
s ní se miluji  
když noci si krátím  
Lásko slunce máš na vějíři  
Lásko dvě třešně na talíři  
ty ti daruji  
až jednou se vrátím

Dvacet let necelých  
Odznáček na baretu  
S úsměvem dospělých  
vytáhnem cigaretu  
V opasku u boku  
nabitou parabelu  
Zpíváme do kroku  
pár metrů od bordelu

Lásko zavři se do pokoje  
Lásko válka je holka moje  
s ní se miluji  
když noci si krátím  
Lásko slunce máš na vějíři  
Lásko dvě třešně na talíři  
ty ti daruji  
až jednou se vrátím

Pár zbytků pro krysy  
a taška na patrony  
Latrina s nápisy  
jež nejsou pro matróny  
Není čas na spaní  
Smrtka nám drtí palce  
nežli se zchlastaní  
svalíme na kavalce

Lásko zavři se do pokoje  
Lásko válka je holka moje  
s ní se miluji  
když noci si krátím  
Lásko slunce máš na vějíři  
Lásko dvě třešně na talíři  
ty ti daruji  
až jednou se vrátím

## 26. Ledvinové kamínky

Jen ledvinové kamínky  
mi zbyly místo vzpomínky  
na lásku tvou a něhu,  
Dany eM,  
jsem truchliv, ač ne bez viny;  
žal odnesly si ledviny  
a Spolek přátel žehu,  
Dany eM.

A že mi z vášně slabo je,  
lkám tóny z hlubin hoboje;  
mám na hoboji vruby,  
Dany eM.  
Den kutálí se k západu  
a já si zpívám *Papadú*  
a *šúbydúbydúby*,  
Dany eM.

Ach, chtělo by se zaplakat,  
když tupě civím na plakát,  
jsa rozpolcený vedví,  
Dany eM;  
ten plakát na dva turnaje,  
v nichž první cenou urna je,  
v ní popel mého ledví,  
Dany eM.  
Už nebaví mě řečičky,  
tak tiše saju z bečičky  
svůj hektolitr píva,  
Dany eM,  
už obloha je nachová  
a k areálu krehova  
jen sto yardů mi zbývá,  
Dany eM,  
a jen sto yardů mi zbývá,  
Dany eM...

## 27. Martina

V obálce džbán a květina  
a list, v němž ptá se Martina,  
jak chutná chleba,  
co jím, když země vymetám,  
a proč jsem tady – a ne tam,  
kde je mne třeba?  
Smažím si vejce na špeku –  
a ač je očím do breku –  
ústa se smějí,  
když nad otázkou přemítám,  
proč nejsem tady – ani tam,  
kde prý mne chtějí.

Smět sedět vedle Martiny –  
a píti suché martini  
k mokrému masu,  
sotva bych asi vyznával  
to, co jsem doma zpíval  
za starých časů.  
Ošlehán vichry větráků  
měl bych už kolem metrů –  
tak jak se sluší,  
a kromě piva v žejdlíku  
měl bych i bachor z knedlíků  
a tučnou duši.

Ač je to jenom dvě stě kilometrů  
– nebo ještě blíže –  
a zbývá už jen duše k proclení,  
na politickém barometru  
setrvalá níže –  
a dokud trvá, svět se nezmění.

Kdybych chtěl zajet k Martině,  
snad bych pak dělal v Martině  
holoubky míru,  
nebo bych bydlel v Záluží –  
a doma z vody z kaluží  
vyráběl síru,  
a snad bych věru na to dbal  
a chodil řvátí na fotbal –  
to kvůli hlasu,  
v putyce zpíval s čundráky  
a rumem léčil mindráky  
z absence pasu.

Kdybych chtěl líbat Martinu,  
dal bych svou páteř za třtinu  
ohnutou větrem,  
trávil si život schůzemi  
a večer brblal v přízemí  
nad černým Petrem,  
nosil bych hesla v zástupu  
a třeba stavěl chalupu  
a kradl cihly,  
koupil bych láhev stoličné  
a z jedné sklínky hořčičné  
bychom si přihli.

Ač je to jenom dvě stě kilometrů  
– nebo ještě blíže –  
a zbývá už jen duše k proclení,  
na politickém barometru  
setrvalá níže –  
a dokud trvá, svět se nezmění.

Kdybych chtěl mluvit s Martinou,  
plet bych si bukvy s latinou  
a knutu s žezlem,  
měnil bych pravdu ve lhaní,  
v častušku hudbu varhanní,  
plet dobro se zlem,  
dbal místo snění konzumu,  
nabádal děti k rozumu –  
z prospěchu podlý,  
žil pěkně vprostřed ohrady  
a zdobil okna, výklady  
a vzýval modly.

Snad moh bych najít v Martině  
přítele ve zlé hodině,  
kdy člověk zoufá,  
jenž uspí v stínu borovic  
a ví, že chlap chce skoro víc,  
nežli si troufá,  
obalí trny sametem,  
v náruči skryje před světem,  
horečku zchladí,  
má cit i rozum člověčí  
a dá ti pocit bezpečí,  
když všichni zradí.

Ač je to jenom dvě stě kilometrů  
– nebo ještě blíže –  
a zbývá už jen duše k proclení,  
na politickém barometru  
setrvalá níže –  
a dokud trvá, svět se nezmění.

Svět nerad dává, Martino,  
zadarmo nebo lacino:  
však poznáš s lety,  
že čas i kámen rozhlodá –  
a poušť, když jednou zřídlo dá –  
rozkvetou květy.  
Až svět mne steskem obklopí,  
dám si tvou kytku do klopy –  
jak kážou mravy,  
po vzoru starých Habánů  
připiju vínem ze džbánu  
na tvoje zdraví.

Ač je to jenom dvě stě kilometrů  
– nebo ještě blíže –  
a zbývá už jen duše k proclení,  
na politickém barometru  
setrvalá níže –  
a dokud trvá, svět se nezmění...

## 28. Morituri te salutant

Cesta je prach  
a štěrk  
a udusaná hlína  
a šedé šmouhy  
kreslí do vlasů  
a z hvězdných drah  
má šperk  
co kamením se spíná  
a pířka touhy  
z křidel Pegasů

Cesta je bič  
Je zlá  
jak pouliční dáma  
Má v ruce štítky  
v pase staniol  
a z očí chtíč  
jí plá  
když háže do neznáma  
dvě křehké snítky  
rudých gladiol

Seržante  
písek je bílý  
jak paže Daniely  
Počkejte chvíli!  
Mé oči uviděly  
tu strašně dávnou  
vteřinu zapomnění  
Seržante! Mávnou  
a budem zasvěceni  
Morituri te salutant  
Morituri te salutant

Tou cestou dál  
jsem šel  
kde na zemi se zmítá  
a písek víří  
křídlo holubí  
a marš mi hrál  
zvuk děl  
co uklidnění skýtá  
a zvedá chmýří  
které zahubí

Cesta je tér  
a prach  
a udusaná hlína  
mosazná včelka  
od vlkodlaka  
rezavý kvér □  
– můj brach –  
a sto let stará špína  
a děsně velká  
bílá oblaka

Seržante  
písek je bílý  
jak paže Daniely  
Počkejte chvíli!  
Mé oči uviděly  
tu strašně dávnou  
vteřinu zapomnění  
Seržante! Mávnou  
a budem zasvěceni  
Morituri te salutant  
Morituri te salutant

## 29. Nechej ho spát

Usnul tu na zemi  
pokryté sazemi  
hlavu má opřenu  
obočím o stěnu  
nechce se mstít  
Bezvládnou pravici  
složenou v břídlíci  
Sní že jí přinese  
korunu Ramsese  
když bude chtít

Nechej ho spát  
ať neví o ničem  
nechej ho spát  
na prsou s čedičem  
dlouho byl nezvěstný  
neznámý pocestný  
nechej ho spát

V rozkvetlém konopí  
lehce ji uchopí  
na počest shledání  
stařenám zabrání  
držeti pŕst  
V levici pod hlavou  
obálku špinavou  
na konci dopisu  
namísto podpisu  
otisky úst

Nechej ho spát  
ať neví o ničem  
nechej ho spát  
na prsou s čedičem  
dlouho byl nezvěstný  
neznámý pocestný  
nechej ho spát

Na konci ulice  
spálené vesnice  
z cihel a ze zdiva  
tiše se ozývá  
pískot myší  
Usnul tu na zemi  
pokryté sazemi  
S otvorem ve spánku  
volání skřivánků  
neuslyší

Nechej ho spát  
ať neví o ničem  
nechej ho spát  
na prsou s čedičem  
dlouho byl nezvěstný  
neznámý pocestný  
nechej ho spát

### 30. Od Čadce k Dunaju

Od Čadce k Dunaju  
počuť čudnú nôtu;  
hranicu stavajú  
z ostnatého drôtu:  
kamarát separát  
– nová paralýza –  
z Moravy do Blavy  
vyžaduje víza.

Nečakaj, Natalí,  
že za tebou prídem:  
vízum mi nedali –  
vraj sa zaobídem!  
Čakal som deväť dní,  
viacej nechcem sľúbiť:  
stretnem ťa vo Viedni –  
tam sa smieme ľúbiť.



### 31. Ocelárna

Mrtvou a živou  
míchám vodu do vín,  
napolo bdělý,  
spící vestoje;  
na stole – lživou  
uniformu novin  
a stěnu cely  
ve zdi pokoje.

Zas budík zvoní  
do nočního jitra  
a znovu plane  
hořák vaříče.  
Dnes jako loni –  
včera jako zítra  
čas věty plané  
vplétá do biče.

Na ostří nože  
– rezavé a tupé –  
zavěsí změny  
lichá sobota.  
Stelu si lože  
v dospávárně kupé:  
noc ranní směny  
v šeru života.

Na okna vlaku  
kapky deště krápour,  
jako když sprcha  
kape do vany.  
V štruksovém saku  
nevolníci chrápour  
a život prchá  
rezigovaný.

Železným dechem  
nadcházejí rána.  
Bolavá hlava  
hledá samotu.  
Struskou a plechem  
zívající brána –  
a pak už žhavá  
ocel v šamotu.

Na věšák šatny,  
zrezivělý prachem,  
zavěsí změny  
lichá sobota.  
Mastný a matný,  
přidušený pachem,  
čas ranní směny  
v šedi života.

Hlt bryndy z žita,  
kterou úsvit prošil  
vyrudlou šedí  
škváry vyčpělé,  
sůl potu vrytá  
do flanelu košil  
škrábe a svědí,  
svědí po těle.

Kručení břicha  
z předražené láce  
přehluší vytí  
sirén fabriky.  
Sobota lichá  
v heroismu práce!  
Jdem domů, sytí  
z levného pití,  
šťastni – až k zblití:  
*čísla* – z matriky...

## 32. Ostrov pokladů

Jsem zřejmě na hlavu,  
když o pocty se nervu,  
když s proudem neplavu –  
a raděj pro Minervu  
přepřáhám Pegasy.

Jsem zřejmě na mozek,  
když hledám před vzlétnutím  
k přistání podvozek –  
a do vztyku se nutím,  
s rizikem pro vlasy.

Když místo po Hradu  
sám chodím po ulici,  
když smím – a nekradu –  
jsem zřejmě na palici;  
já zůstal pozadu:  
hniju si na vesnici.  
Rád!

Jsem zřejmě na lebku,  
když nechci nové bohy  
či pestrou nálepku –  
a preferuji nohy  
k pohybu po zemi.

Jsem zřejmě na bednu,  
když nevím, kolik za to,  
když strachem neblednu –  
a píšu pro Erato –  
byť zase v podzemí.

Spláchl jsem dozadu  
výhodnou investici.  
Lépe žít o hladu  
než zdobit šibenici!  
Svůj ostrov pokladů  
v domečku na vesnici –  
svůj ostrov pokladů  
v domečku na hranici –  
svůj ostrov pokladů  
v exilu za hranicí...? –  
*mám...*

### 33. Pasážová revolta

Nosíme z módy kopretiny  
čímž okrádáme stáda  
a vůl – kdys jméno obětiny  
je titul kamaráda  
Na obou nohách vietnamku  
a jako komfort hlavu  
Na klopě placku jak psí známku  
Znak příslušnosti k davu

I naše generace  
má svoje prominenty  
Program je rezignace  
a facky argumenty  
Potlesk je k umlčení  
a pískot na pochvalu  
a místo přesvědčení  
jen pití piva Z žalu

Pod zadkem stránku Dikobrazu  
vzýváme Zlaté tele  
Sedáme v koutcích u obrazů  
Čekáme Spasitele  
Civíme lačně na měďáky  
My – Gottwaldovi vnuci  
A nadáváme na měšťáky  
tvoříce – Revoluci

I naše generace  
má svoje kajícíníky  
a fízly z honorace  
a skromné úředníky  
a tvory bez svědomí  
a plazy bez páteře  
a život v bezvědomí  
a lásku K nedůvěře

Už nejsme nejsme to co kdysi  
Už známe ohnout záda  
Umíme dělat kompromisy  
a zradit kamaráda  
A vděčni dnešní Realitě  
líbáme cizí ruce  
A jednou zajdem na úbytě  
z té smutné revoluce

I v naší generaci  
už máme pamětníky  
a vlastní emigraci  
a vlastní mučedníky  
A s hubou rozmlácenou  
dnes zůstali jsme němí  
Ne - nejsme na kolenou  
Ryjeme drškou v zemi!!

### 34. Pieta

V rohu náměstí  
kousek od nádraží  
pod černým baldachýnem  
komínem vytvořeným  
němá bolestí  
stála nad drenáží  
Madona s mrtvým synem  
umučeným

Stála zmatená  
nenadálým hlukem  
na ruce déšť jí padal  
jak slzy velekněze  
trochu zděšená  
podnapilým plukem  
co vůbec nevypadal  
na vítěze

Stojíce u Piety  
kouřili cigarety  
a šnapsem žízeň hnali  
kilometr klusem  
Kuplety z kabaretu  
zpívali pro Pietu  
a když je dozpívali  
otřásli se hnusem

Měli monstrance  
cestou nakradené  
a snímky pro rodiny  
jež léta neviděli  
Místní sebrance  
válkou nakažené  
tu trochu zeleniny  
záviděli

Holky z ulice  
trochu pomuchlali  
a pak jim zaplatili  
držadlem bajonetu  
Sklady munice  
pečlivě zavírali  
a pak se posadili

pod Pietu

Sedíce pod Pietou  
cpali se omeletou  
hlasitě nadávali  
na pitomou nudu  
Čmárali po Pietě  
pozdravy Mariettě  
kterou si půjčovali  
neznajíce studu

Jednu neděli  
polní zabalili  
poslední pohlednici  
příbuzným odeslali  
Potom odjeli  
aniž zaplatili  
Na cestě železnicí  
usínali

Nikdo neplakal  
nikdo nelitoval  
nikoho nebolelo  
že jeli bez loučení  
Někdo přitakal  
jiný poděkoval  
Nikomu nescházelo  
poroučení

A jenom pod Pietou  
holčičku pětiletou  
písmena zaujala  
načmáraná křídou  
Číst se však neučila  
tak nápis pohládila  
Písmena rozmazala  
zbytek umyl déšť  
zbytek umyl déšť

Zbytek umyl déšť...

### 35. Písničkářský bacil

Jednou před lety  
snídal Gustav tablety,  
vzteklý na ptáka,  
který zpíval Třešňáka.  
Pták sed na budku,  
pak si vzpomněl na Hutku,  
a když přešel na Kryla –  
už lekce stačila.  
Gustav křikl: „Hrom aby ho bacil;  
rozmoh se tu nakažlivý písničkářský bacil!  
Od té nákazy  
nepomůžou zákazy;  
poradím se s Vasilem,  
co počít s bacilem.“

V běsu zavilém  
kopli Hutku za Krylem,  
že snad v exilu  
vymaní se bacilu.  
Čarlí Soukupe,  
vsadili tě do kupé,  
Vlád'u Veita s Třešňákem  
poslali hytlákem.  
Aby čistka neskončila v púlce,  
vypudili Karáska i Vokatou i Schulze,  
pro klid soudruhů  
Benýška a Neduhu:  
zatočili s bacilem  
Gustav s Vasilem.

Mikeš z dědiny  
dneska rve si šediny – neb  
vrabci na střeše  
cvrlikají Dobeše.  
V tónu nedbalém  
Nohavicu s Plíhalem,  
celou scénu folkovou,  
Nose i Voňkovou.  
Znějí Lutka, Jahelka i Merta,  
Paleček a Janík, ba i měchy Jima Čerta...  
Vasil s Gustavem  
před pohřebním ústavem  
unaveně zafuní:  
„Bacil je imunní!“

### 36. Píseň pro Blbouna nejapného

Samička blbouna  
nejapného  
kráčela z Berouna  
do Slaného  
že prý se na krásku  
nepromění  
dokud jí nezazní  
z kurníku kuropění.

Chtěl jsem si dokázat  
přesvědčení  
že bych měl ukázat  
vysvědčení  
Páč jsem vždy prospíval  
v zoologii  
tak jsem jí zazpíval  
tuhletu melodii

Srdce mi v těle plesá  
tichým hlasem břehulky  
Ze Skalnatého plesa  
nesu pro vás křehulky  
Tokám jak tetřev hluchý  
s komplexem vzdělance  
Ač nejsem Jiří Suchý  
zpívám vám romance

Pro vás slečno Didová  
zní ta píseň lidová  
Připadá vám asi snadné  
čekat až vám na hřbet spadne  
místo štěstí podkova  
nebo kostka žulová

Se slečnou Didovou  
Ineptovou  
prošli jsme alejí  
jabloňovou  
Když potom kohouti  
kokrhali  
to byste Didovou  
určitě nepoznali

Když jsem jí zajíce  
chytil lasem  
řekla mi Drahoušku  
orlím hlasem  
Nepatřím ku ptákům  
masožravým  
na což jí povídám  
Jste husa To vám pravím

Srdce mi v těle plesá  
tichým hlasem břehulky  
Ze Skalnatého plesa  
nesu pro vás křehulky  
Tokám jak tetřev hluchý  
s komplexem vzdělance  
Ač nejsem Jiří Suchý  
zpívám vám romance

Pro vás slečno Didová  
zní ta píseň lidová  
Připadá vám asi snadné  
čekat až vám na hřbet spadne  
místo štěstí podkova  
nebo kostka žulová

*Blboun nejapný, latinským jménem Didus ineptus, pták tělem husa, křikem orel, provokoval anglické námořníky na ostrovech do té míry, že byl vyhuben.*

### 37. Píseň Neznámého vojína

*Zpráva z tisku: "Obě delegace položily pak věnce na hrob □ Neznámého vojína." A co na to Neznámý voják?*

V čele klaka  
pak ctnostné rodiny  
a náruč chryzantém  
černá saka  
a žena hrdiny  
pod paží s amantem  
Kytky v dlaních  
a pásky smuteční  
civí tu před branou  
Ulpěl na nich  
pach síně taneční  
s bolestí sehranou

Co tady čumíte?  
Vlezte mi někam!  
Copak si myslíte  
že na to čekám?  
Co tady civíte?  
Táhněte domů!  
Pomníky stavíte  
Prosím vás komu?

Jednou za čas  
se páni ustrnou  
a přijdou poklečet  
Je to trapas  
když s pózou mistrnou  
zkoušejí zabrečet  
Pak se zvednou  
a hraje muzika  
písničku mizernou  
Ještě jednou  
se trapně polyká  
nad hrobem s lucernou

Co tady čumíte?  
Zkoušíte vzdechnout  
Copak si myslíte  
že jsem chtěl zdechnout?  
Z lampasů je nám zle  
proč nám sem leze?  
Kašlu vám na fangle!  
Já jsem chtěl kněze!

Nejlíp je mi  
když kočky na hrobě  
v noci se mrouskají  
ježto s těmi  
co střílejí po sobě  
vůbec nic nemají  
Mňoukaj tence  
a nikdy neprosí  
Neslouží hrdinům  
Žádné věnce  
pak na hrob nenosí  
Neznámým vojínům

Kolik vám platějí  
za tenhle nápad?  
Táhněte raději  
s děvkama chrápat!  
Co mi to říkáte?  
Že šel bych zas? Rád?  
Odpověď čekáte?  
Nasrat!  
Jo nasrat!!

### 38. Pochod gustapa

Nad mozkem poslušnost  
a nad rozumem víra  
a správná příslušnost  
je víc než v botě díra  
Mámu jsme zapřeli  
a brácha zapřel tátu  
Někdo se odstřelí  
a jiným zlámem hnátu

Ďábel nás hnál  
a šli jsme jako ovce  
Každý z nás znal  
že zvěř se stane z lovce  
Každý však šel  
a na chytrost měl štempl  
Náš cíl se skvěl  
Jsi proti? Pak jsi lempl!

Nad oči slepota  
Sám do uší dáš vatu  
Je z tebe despota  
a syna dáváš katu  
K dobrému příteli  
zas obracíš se zády  
a když ho odstřelí?  
Po smrti dáš mu řády

Žene vás čert  
Zas jdete jako ovce  
Není to žert  
Už zvěř se stala z lovce  
Přítel je skřet  
a nad rozumem víra  
Vpřed! Jenom vpřed!  
Vpřed! Jenom vpřed!  
Vpřed! Jenom vpřed!

...a vpředu smrdí síra...



### 39. Pochyby

Mlád dvacet devět let  
a devět měsíců  
dost starý hledět zpět  
do dětských střevíců  
jsa příliš mlád bych přezíral  
co každý z vás má zásluh  
jsa hluchý dost bych předstíral  
že spoléhám se na sluch  
hovořím k vám

Vzrůst nedaleko dřepu  
a úsměv naruby  
a ústa plná střepů  
náhradou za zuby  
Mám kolena jež neklečí  
když má mi někdo dáti  
Mám oči které nebrečí  
byť nechtějí se smáti  
Tak možno žít

Já žvaním tu a tam  
a slova nechybí  
však jistota ta tam  
a vládnou pochyby  
Je pofiderní posláni  
jež odvahu mi vrací  
a nedostatek vzdělání  
dnes nahrazují prací  
Tak tomu jest.

Lze s plným pupkem mžourat  
a sáti tokajské  
a poté krotce kňourat  
veršíky lokajské  
Lze kráčet cestou vyjetou  
a nepohlédnout zpátky  
Lze snadno býti poetou  
a nestvořiti řádky  
jak mnozí činí

Dát tupcům pocit lordů  
Být dvorním holičem  
Mít roztlumenou mordou  
a kušnit o ničem  
Pět dámám verše o mracích  
a dostat ránu kyjem  
pak omluvit se v rozpacích  
že dosud vůbec žijem –  
tak možno přežít

Nuž promiňte mi prosím  
promiňte vážení  
že dosud hlavu nosím  
která je k myšlení  
Já přerozličné verbeži  
tím sloužím proti smutku  
Těž do krku mi nesněží  
což výhoda je vskutku  
pro moje mandle

Ač tu a tam je boule  
(obzvláště pod pleší)  
však v jádru je to koule –  
tvar který potěší  
I posměváčci přiznají:  
„Tot' hlava dá se říci  
když podle ní ho poznají  
i páni úředníci“  
Razítko podpis

Má hlava je teď vzata  
beze všech předsudků  
a zbývá ptát se kata  
po jeho úsudku  
To odborník je nesporně  
– jsouť hlavy jeho chleba –  
a předvést může názorně  
k čemu je hlavy třeba  
K životu prostě

Je tedy hlava v suchu  
(anebo v paruce)  
a zbývá v tomto duchu  
přejít na ruce  
Je obvyklé že prstů pět  
má každá ruka zdravá  
a leccos je ti vytrpět  
než poznáš kde je pravá  
a kde je levice

Věz milý tvore boží:  
to lze si ověřit  
že lépe nežli zboží  
lze ruce zpeněžit  
a stvrdí ti kdo žebrají  
i rozšafní i skoupí  
že za hlavu jim nedají  
co za pět prstů koupí  
(prakticky vzato)

Byť měl jsi hlavu schopnou  
jednou se pošťestí  
že botou do ní kopnou  
a svážou zápěstí  
Však poctivec i parazit  
smí lokty čelit davu  
a pěstmi může prorazit  
aniž si rozbil hlavu  
nárazy o zeď

Máš cizí ruce tisknout  
i s tváří kamennou  
Máš vždycky něco risknout  
kdyžs pevný v ramenou  
Smíš pižlat srdce na dlani  
či zardousiti ptáče  
Pak? stačí trocha pokání  
a decilitr pláče  
Lid tomu chce!

Ač oholen a umyt  
vždy trochu špinavý  
Máš dobře city tlumit  
ba nemít pohlaví  
Smíš hnípat – vždy však ve spěchu  
A polichotit blbu  
neb předpokladem úspěchu  
jest implantace hrbu!  
Svět si ho žádá!!

Tak pardon Je to osud  
že všichni láteří  
proč nevyrostl dosud  
hrb na mé páteři  
Co dítě spal jsem skrčený  
když trápili mne pústem  
a tudíž chodím vzpřímený  
jsa pidimužík vzrůstem  
jak račte vidět

Šla krása jiným dětem  
a tudíž sudičky  
mne učinily skřetem  
na úkor hlavičky  
Když vyňaly mne z kolébky  
já neplakal jsem dosti  
i daly mozek do lebky  
a trochu výřečnosti  
Dost smutný dar

Já záhy nožky zvedal  
a vlastním vzpomínku  
že v začátku jsem shledal  
že vlastním maminku  
Však seznámiv se s rodinou  
já poznal první zmatek:  
ač maminku mám jedinou  
mám velké množství matek  
které mne chtějí

Nuž věru není slastí  
když děti shledají  
že jednou zve se vlastí  
a jindy partají  
že matkou jest kdo zažádá  
je matkou lidské plémě  
pak matkou zve se armáda  
a vzápětí pak Země –  
matička naše

Já utržil jsem šrámů  
nu marno počítat  
a že jsem zlobil mámu  
lze těžko vyčítat  
Pak dorostl jsem natolik  
bych spokojil se krotce  
že matek vlastním několik  
však jednoho jen otce  
Konečně jistota!

Jak byl jsem tomu rád  
že vlastním tatínka!  
Však řekli že i stát  
mne bere za synka  
Pak ten ježž zvali sluníčkem  
se za tatíčka povznes –  
Vrah – tatíčkem Lump – tatíčkem  
a od tehdy až podnes  
jsem adoptován

Nuž umím číst a psátí  
Však na tom nedostí  
Já učil se též lhátí –  
zbraň proti podlosti  
Kdo dobrem čelí násilí  
jen zřídka vděčnost zplodí  
vždyť na konopnou košili  
zas konopí se hodí  
chceš-li ji látat

Dost šprýmů Pojd' me k věci:  
mistři mne učili  
že lépe než žít v kleci  
je nemít košili  
Teď nemám ani kalhoty  
a mráz mi chladí plece  
A mistři tančí do noty  
a pokřikují z klece  
že prý jsem zradil!

Prý – nepodléhat zášti  
a zlu se vystavit  
Když po tváři mne praští  
mám druhou nastavit  
A oni – krejzlík pod krkem  
a zášť jim čiší z očí  
a žáčka ženou postrkem  
jen do dveří jim vkročí  
slunéčkům našim

Pak řekli že prý žebrat  
je věcí nemožnou  
Je třeba dary nebrat  
Pohrdat almužnou  
A sami chodí přežraní  
a almužny je živí  
a žáčci chodí zedraní  
a hlad jim z očí civí  
bída a nouze

Nuž ponechejme mistry  
cvrlikat na hřadě  
Ne každý je dost bystrý  
pro místo v úradě  
Kdo silný je a stydí se  
necht' obsluhuje veslo  
Kdo hubu má ten hodí se  
na poslanecké křeslo  
Případně na trh

Smíš vrahem být či ševcem  
Nebo být dramatik –  
pak nezápolíš s dřevcem  
a smíš být pragmatik  
Anebo staň se písařem  
Měj pero za suspenzor  
Nic neumíš? Buď bachařem!  
Jsi imponent? Buď cenzor  
anebo fízl!

Bůh dal nám místa dosti  
Všem podle určení  
Však často (což je k zlosti)  
čert místa vymění  
A pak jsou z lotrů právníci  
a z mordýřů jsou světci  
pak z umělců jsou horníci  
a z impotentů vědci  
k obrazu svému

Když domovník je knězem  
kněz čistí ulice  
Když lékař chodí s dřezem  
a pere spodnice  
pak blázen střeží reaktor  
a řezník básně píše  
pak z cenzora je redaktor  
a švec je vládcem říše  
k obrazu světa

Já rukama jsem měřil  
o chleba starosti  
své hlavě pak jsem svěřil  
by dbala moudrosti  
Však hlavu jsem si roztřískal  
a octl jsem se dole  
A tu mi rarach napískal  
bych vyměnil jim role  
Prý třeba změny

Má hlava tudíž dřela  
pečujíc o chleba  
a ruka podepřela  
kde mravů potřeba  
Však otřel jsem se o ševce  
a žehral na verpánek  
Výsledek? Jizvy na lebce  
a rozražený spánek  
Prašť jako uhod'

Já hledal cestu pravou  
a našel útěchu  
že spojit ruce s hlavou  
povede k úspěchu  
Však zapomněl jsem nebohý:  
ač ševce mohu zmlátit –  
že verpánek je třínohý  
a nesnadno jej zvrátit  
Zavládl hrobař

Šly ruce s hlavou k čertu  
Náš názor shodne se  
že hrobař nezná žertu  
Je vážný z profese  
Chce diskusi jen s mrtvými  
a nezná volných sobot  
I nečekal jsem s jinými  
a prostě – práskl do bot  
A teď jsem tady

Poslání: Dnes profesor i žák ví  
že končí legrace  
když hrobař šoupe rakví  
a čeká ovace  
A z vodorovné polohy  
že nejsnáze lze vstáti  
tak že se opřeš o nohy  
a ruka pomáhá ti

Hlavou pak myslí!

## 41. Podivná ruleta

V studené parádě  
kožených křesel  
sešli se k poradě  
výrobci hesel  
Mnohé co hrozilo  
pozbylo punce  
Za okny mrazilo  
srpnové slunce  
a křičelo na lidi  
Pamatuj!  
a křičelo na lidi  
Pamatuj!

Pod hnědí sieny  
sežehlých trámů  
hleděly hyeny  
na věže chrámů  
V ulici trpěly  
pahýly stromů  
Hleděly na střely  
v průčelích domů  
a křičely na lidi  
Pamatuj!  
a křičely na lidi  
Pamatuj!

Jen najatý přístěnek  
zapadal prachem  
Jen pavouci v síti  
a trpký pach klihu  
A embrya myšlenek  
chvěla se strachem  
Kéž – nemusí žít  
Kéž – nemusí z lihu!

V zelené zahradě  
slyšel jsem trávu  
Mluvila o zradě  
O pěstním právu  
Mluvila o mužích  
s tvářemi šelem  
Mluvila o růžích  
nad dívčím čelem  
jež křičely na lidi  
Pamatuj!  
jež křičely na lidi  
Pamatuj!

Na žerdi muletu  
vládci se smáli  
Podivnou ruletu  
s pistolí hráli  
Minulo září  
a ulicí chodí  
jen milion tváří –  
těch zbloudilých lodí  
A žádná z nich neslyší  
Pamatuj!  
A žádná z nich neslyší  
PAMATUJ!!

## **42. Potkal jsem svou tchýni**

Potkal jsem svou tchýni  
na mostě v Bechyni  
vítr jí rozfoukal  
drdol

Moje milá tchýně  
kráčela si líně  
neboť si koupila  
SIDOL

Sidol je voda  
na čišění kamen  
ten kdo ji pije  
s tím je provždy amen

**PROTO TAKY SIDOL NEPIJU!**

Když si tvoje tchýně  
libuje ve víně  
můžeš jí ho trošku  
vypít

Až to tchýně pozná  
bude mela hrozná  
Halt se nesmíš nechat  
chytit

Sidol je voda  
na čišění kamen  
ten kdo ji pije  
s tím je provždy amen

**PROTO TAKY SIDOL NEPIJU!**

### 43. Praha magická (V. Merta)

Sláva tobě Praho matko blahoslavená  
v průsečíku dávných cest jantaru stavěná  
v pozůstatcích vlhkých vůní cítíš keltská  
opida  
v žaláři národů spíš – čekáš co ti Vídeň  
dovolí a dá

Temná zákoutí Týnského chrámu – Praha  
husitská  
alchymií věků dýcháš rudolfinská magická  
pootevřenými veřejemi Evropy řve své sny  
sprostá Praha nevěstek  
Praha dobývaná pleněná sama v sobě dusí  
vztek

Město šibenic a pánů čekajících frontu na kata  
plná jezuitů sbíráš síly – přijde odplata  
Univerzito ze které mizí česká vzdělanost  
podlá děvko moci nebudeš mít nikdy dost

Praho zpitá mocí spi at' překřičíš hluk  
němoty  
trnová koruna – tvé korunovační klenoty  
Praho pověstí a mágů šémů rabínů a  
výmyslů  
transparentů nadějí šeptandy a nesmyslů

Stanné právo zatemnění udušený vzdech  
Praho hahnkrajců razí a rudých vyhlášek  
orgií zla hrůzy lidí hnaných ulicemi jako  
dobytek  
plná stop po kulkách pomníčků a  
oprýskaných omítek

Šeříková vůně jara stoupá ze sadů  
harmonikou opojená měníš rychle náladu  
Praho sídlišť výkopů a věčných lešení  
kolébko můj světe vesmíre i vězení

Město bouří ve sklenici piva... diskusí  
básníků písících svoje verše na schůzích  
Jak balónek z pouti náhle život uletí  
trváš rosteš sílíš touho drogo prokletí

Náměstím kde kdysi lidu kázal revoluční  
kněz

šustí šeky... limuzíny společnosti bez  
peněz

Na nároží hospoda *Parlament* kde do toho  
můžeš mluvit – psst!

Za sto let budeš mít svoji ulici jak on jak  
mistr Hus

Roky letí za sebou jako voda stoletá  
stoletím za stoletím tisíciletí dá

Milénium k miléniu – to už je nová epocha  
V nečinnosti marně čekáme na falešného  
proroka

#### 44. Pták Noh

Pták Noh  
na sponě do vlasů  
rval poloshnilou slámu  
ze stohů  
Pár soch  
a střelky kompasů  
jež ukazují k chrámu  
bez bohů  
Barevné uniformy mužů  
a na chodníku dav  
a stejné tváře  
stejných sériových hlav

Ten sen  
měl pachut' hororů  
a šíleného chóru  
zbabělých  
a den  
byl plný praporů  
a šedivého flóru  
zemřelých  
Tři stovky šupinatých schodů  
a nebe z provazů  
Setnuté hlavy  
v galerii obrazů

Namísto býčích zápasů  
jen zabíjení volů  
Sto pikadorů bez pasů  
a matadoři z dolů  
Když dáma růži odhodí  
tak promění se v můru  
Je černé moře bez lodí  
a vlci vyjí vzhůru  
na čtyři měsíce

Pár hnízd  
pod sítí z pavučin  
a utopení ptáci  
na řece  
a hvízd  
jenž zdusí v kovu čin  
než lev se dopotácí  
do klece  
Sad keřů se zlatými pruty  
Hra rtuti v potocích  
Železné ryby  
s prašivinou na bocích

Pět bran  
ze slupek ořechů  
a pod branami kvádry  
ukryté  
Zvuk hran  
už vsákl do mechu  
a všude stopy sádry  
rozlité  
Krkavci nad věžemi hradů  
a šelmy v podhradí  
řvou Mene tekel  
na krvavém pozadí

Ta země ve snu spatřená  
se podobala Ghettu  
To hrůza s Dáblem sbratřená  
bubnuje na roletu  
V tom snu v němž mlčky křičíme  
že nula pojde z nuly  
je nejhorší že nevíme  
je nejhorší že nevíme  
je nejhorší že nevíme,  
že jsme již  
procitnuli



## 45. Pušky a děla

Pušky a děla  
vždyť to je docela  
a výhradně chlapská  
příležitost  
Ženský maj strachy  
že prochlastám prachy  
Vždyť děcka jsou babská  
záležitost

Feldflašku vodky  
a vlněný spodky  
a zelený mundúry  
s frčkama k tomu  
V ešusu žrádlo  
a kdyby se padlo  
tak napište starý  
že nepříjdu domů

Koukat se svrchu  
na zubatou mrchu  
co hnátama šahá  
po vojákách  
Vylejzá z kvérů  
a děsně to žeru  
když pálí ji žáha  
po bodákách

Feldflašku vodky  
a vlněný spodky  
a zelený mundúry  
s frčkama k tomu  
V ešusu žrádlo  
a kdyby se padlo  
tak napište starý  
že nepříjdu domů

Možná že v lednu  
už konečně zhebnu  
a zhebnu i kluci  
co dneska tu jsou  
Se suchým žvancem  
a na hřbetě s rancem  
já nadávám Krucifix  
Himmlaudón

Feldflašku vodky  
a vlněný spodky  
a zelený mundúry  
s frčkama k tomu  
V ešusu žrádlo  
a kdyby se padlo  
tak napište starý  
že nepříjdu domů  
že nepříjdu domů  
že nepříjdu domů

## 46. Rakovina

Zní hlasy soudních znalců  
a padlých andělů  
Řvou ústa slavných starců  
z reklamních panelů  
a jaro karty míchá  
pro záda shrbená  
a přetěžko se dýchá  
a svítí červená

V tom jaru listy žloutnou  
a sněží do květin  
A hrůza chodí s loutnou  
a s věncem kopretin  
Té loutně struny chybí  
a stvůra bez tváře  
– spár dravce – tlama rybí –  
si hýká z oltáře

že blázni pošetilí  
jsou na oprátce  
Dnes vládce zavraždili  
Ať žije vládce!  
Tryznu mu vypravili  
a jde se dál  
Dnes krále popravili  
Ať žije král!

Jak tóny kravských zvonců  
zní stránky pamfletů  
Lze dobrati se konců  
být stádem Hamletů  
Být každý sobě drábem  
to mnohé přehluší  
Však vápno neseškrábem  
když vězí na duši

Je večer V sálech hrají  
pár dalších premiér  
Jak loni třešně zrají  
a štěká teriér  
a znovu ptáci vzlétnou  
Výš k slunci! Poslepu!  
To léto chodí s flétnou  
a sahá po tepu

Už blázni pošetilí  
jsou na oprátce  
Dnes vládce zavraždili  
Ať žije vládce!  
Tryznu mu vypravili  
a jde se dál  
Dnes krále popravili  
Ať žije král!

Je známo či je vina  
To hraní s kostrami  
má jméno Rakovina  
a voní astrami  
Kůň běží bez udidla  
Kouř štípe do očí  
Hrajem si na pravidla  
a deska přeskočí  
přeskočí  
přeskočí

## 47. Ruka je most

Ruka je most  
a prsty jsou věže  
a v tepně máš špinavou řeku  
Nezvaný host  
chlap v poloze vleže  
zlou lekci ti dal o člověku

Zima je králíčku  
Dravci jsou němí  
Příteli človíčku  
v sousední zemi  
taky tě bijí?

Bradatý mnich  
a zkřížené hnáty  
a zamrzlé kaluže v lomu  
Na poli sníh  
a nad sněhem dráty  
a stopy jež nevedou domů

Pole nám zdupala  
kopyta koní  
Z nebe se sypala  
slova jež zvoní  
když vodku pijí!

S žoldáckou mzdou  
a v červené zbroji  
Zas jinde už kořist je pro ně  
Znovu zas jdou  
a v zádech jim stojí  
ti zelení kovoví koně

Zima je králíčku  
Dravci jsou němí  
Příteli človíčku  
v sousední zemi  
Taky tě bijí  
Taky tě bijí

## 48. Salome

Něžná i proradná  
krutá i bezradná  
Plamen i červánek  
Ďábel i beránek  
Cukr i sůl  
U vůně hřebíčku  
u rytmu střevíčků  
císař dnes myslí byl  
Za tanec přislíbil  
království půl

Salome  
noc už je na sklonku  
Salome  
podobnas úponku  
Podobna kytaře  
pro svého vladaře  
Salome  
tančíš

Salome  
s'ali už Křtitele  
Salome  
usměj se vesele  
Točíš se ve víru  
Ústa jak upíru  
krví ti planou  
Salome

Noci už ubývá  
Císař se usmívá  
Pokojně mohu žít  
Všeho lze použít  
pro dobrý stát  
Možná ho napadlo  
prastaré říkadlo  
Dějiny když tvoří se  
pro hlavy na míse  
nemá se štkát

Salome  
netanči nechceš-li  
Salome  
hosté už odešli  
Jenom roj komárů  
dopijí z pohárů  
krůpěje vína

Salome  
trochu jsi pobledla  
Salome  
v koutku jsi usedla  
Víčka máš šedivá  
Nikdo se nedívá  
Salome!  
Pláčeš..?

## 49. Sametové jaro

Je jaro. Větry vanou  
od jihu do cely.  
Sbohem – či na shledanou,  
obecné veselí?  
Jsou stromy plné mízy –  
a někdo jiný sklízí  
to, co jsme zaseli,  
to, co jsme zaseli.

Ačkoli dozvonilo  
poslední zvonění –  
přec v duši temno zbylo –  
a v srdci vězení:  
po vinných ani slechu –  
a jiným ku prospěchu  
jsou naši ranění  
jsou naši ranění.

Je jaro. Ledy plovou  
s narkózou do žíly  
a s maskou sametovou  
jde ústup zdvořilý  
a na mohyle něhy  
mráz uhrabává sněhy  
jež zimu přežily,  
jež zimu přežily.

## 50. Samohlásky (J. A. Rimbaud)

A čern, E běl, I nach, O modř, U zeleň hlásek,  
já jednou vypovím váš různý vznik a druh.

A, černý korzet, plný rudých much,  
jež bzučí kolem páchnoucích a krutých pasek,  
zátoka stínů, E, běl stanů, čirý vzduch,  
šíp ker a bílých králů, chvění vrásek;  
I, purpur, krev a smích, jenž tryská ze rtů krásek  
ve hněvu, anebo kající bludný kruh.

U, božské vibrace, U, zeleň moří s vesly,  
mír pastvin s dobyt看em, mír vrásek, které kreslí  
prst alchymie pilným čelům vševědů;

O, zvučná polnice, klid vesmírného vřídla,  
jímž poletují planety a archandělská křídla.  
- O, modrý paprsek jejího pohledu.

## 51. Slečna Periferie

Dnes v noci chodil jsem se slečnou Periferií  
a prst po prstu  
závoru po závoře  
líbal jsem jí ruce  
Sypala z rukávů déšť  
a gulášovou vůni  
a rezavé plotýnky z páteře kamen  
a kameny  
a louže  
a na xylofon pražců  
domovním klepadlem vytřukávala voňavou melodii noci

Dnes v noci chodil jsem se slečnou Periferií ulicí  
a noční ptáci sezobávali nepatrný zbytek hvězd  
a karfiól  
a sasanky  
a ulice plakala z dřevých okapů  
blátěné slzy  
aby si zaběhlá psiska mohla umýt nohy

Dnes v noci chodil jsem se slečnou Periferií  
Měla dlouhé nehty  
pod něž si ukryla šlápoty myší  
a kroky polopanen  
a páternoster  
a šelest  
a když už neměla ani trochu místa  
kam by schovala zaprášenou trávu  
sedla si se mnou před kostel  
a poslouchala vlaky  
a stařeny o holích  
o berlích  
o velikonočních nedělích hovořících o zmrtvýchvstání

A stíny slečny Periferie visely na zdech  
dlouhými stínovými nehty  
zaryty do oprýskané omítky  
a zvětralých říms  
a roztouženýma očima osleplých oken  
hleděly na rubín semaforu  
ježž slečna Periferie rozsvěcí k večeru  
na pozdrav bdícím bláznům

Dnes v noci chodil jsem se slečnou Periferií  
Tančila na provaze trolejí na konečné  
nekonečně dlouhý svlékací tanec  
odkládajíc  
plot po plotu  
zed' po zdi  
komín po komíně  
černošedé šaty  
a vyprávěla mi o lidech  
kteří pro oči nevidí  
a kteří nikdy – pro oči – neuvidí  
a na úplně nový  
světle zlatý nápěv  
zpívala mi píseň pro moje děvče



## 52. Smečka

Už táhnou hejna holubic  
se zelenými křídly  
a klecí zbylo věru víc  
než snů, co v duši sídlí.

Po čtvrtstoletí mlčení  
a půlstoletí strachu  
– svou troufalostí zděšeni –  
plijeme na papachu.

Děšť padá na sloup morový  
a zamořenou révu.  
Už táhnou koně kovoví  
z Augiášových chlévů

a není, kdo by vykydal:  
vždyť rádci samozvaní  
si pěstí staré zvyky dál –  
a kradou, lžou a žvaní.

Jak ustrašení šakali  
– po dvacet roků hnutí –  
my trpělivě čekali,  
až vlci budou sytí.

Už táhne smečka nažraná  
do tajgy hluchoněmé:  
my – čekající na hrana –  
teď o kosti se rveme...

### 53. Spáček v úvalu (J. A. Rimbaud)

Toť díra zeleně, v níž tiše zpívá řeka,  
vlévající do travin svůj stříbroskvoucí cár,  
kam z pyšných pahorků sluneční světlo stéká,  
toť úval se sluncem, jež ztrácí zde svůj žár.

Vojáček bez čapky a s nachýlenou šíjí  
spí s ústy dokořán v modravé řeřiše  
pod mráčkem, z kterého se proudy světla lijí  
až na zem do trávy, kde leží na břiše.

Má nohy v kosatcích, spí, usmívá se sladce,  
jak děcko v nemoci, když přitulí se k matce.  
Přírodo, zahřej ho, je velmi chladný rok!

S nehybným chřípím spí za rosy, která studí,  
spí s rukou složenou na svojí klidné hrudi  
a dvěma ranami má prostřelený bok.

## 54. Synonymická

Armáda míru proudí ulicemi  
Na líci úsměv Vlajky v pravících  
Veslaři v šiku s osmiveslicemi  
vápeníci s vápnem na nohavicích

A já jdu s nimi a jsem dojatej  
a samou radostí bych juchal  
Ač zcela lysý – přece chlupatej  
Ač bez čichu – jsem přece čmuchal

Armáda kráčí ve volání slávy  
s praporem míru v boji kaleném  
Hasiči v přilbách lidé z lesní správy  
Za nimi jde vojsko v šatě zeleném

A já jdu s nimi v masce mazáka  
A já jdu s nimi jako hajnej  
Mne v knastu znají jako bomzáka  
a v civilu jsem prostě tajnej

Jde předvoj zítřka v šatě úředníků  
Vždy hledět vpřed a nikdy dozadu!  
Jdu s nimi též, ač stojím na chodníku  
na vycházku kráčím, nebo do sadu

Po parcích slídím Hraju hlídače  
nechtěje abych ňáskou slízl  
Já nosím hrdé jméno práskače  
a moje příjmení je fízl

Nesmíš se dáti špatnou cestou zlákat  
Náš nový svět se zítra narodí  
Posiluj mír! Jen tak se můžeš flákat  
K shánění má čas jen ten kdo marodí

V čekárně tiše vrčí vysavač  
To čistí uklízečka běhoun  
Někdo mne zná pod jménem udavač  
a jiný pod přezdívkou špehoun

Armáda míru: miliony strýčků  
Tisíce známých: samí zloději  
Zářivý zástup malých zlodějíčků  
vítajících příchod nových nadějí

A já jdu s nimi Nejsem outsider  
ač sedím v baru piju tramín  
Já získal profil jako Brettschneider  
a dneska říkají mi KaMin

Nadešel čas a voní galejemi  
Jsme předvoj lidu Panstvo z podruhů  
Pochodeň pupků Bachor s idejemi  
Pro tebe a pro mne Pro nás soudruhu

Kdo nejde s námi – ten je rozvraceč  
Kdo proti nám – je lump a břídil  
Jsme s vámi! Špicl, špeh a donašeč  
konfident informant a slídlil

## 55. Timur a jeho parta

Ze sametové revoluce  
zbyl vpravo mozek – vlevo ruce  
Lid slaví nové svaté  
a z milionů líných kmánů  
dva miliony partyzánů  
v matičce stověžaté

Vlastenci pijí pivo z holby  
neb pomohla jim vyhrát volby  
neposlankyně Marta  
a kamarila levobočků  
připíjí z Hradu na Patočku –  
Timur a jeho parta

Má nové dresy hradní garda –  
– a pro šemíka Eduarda  
nastala dolce vita  
a do cinkání plných džbánů  
čpí z velkých širých Lánů  
půjčená identita.

Ve všeobecné servilitě  
sní novináři o korytě  
a okusují pero.  
Jiní už hrabou – rovni strace,  
vědouce – vzhledem a lustrace –  
že pod lustrem je šero.

Nechceš být Malý Černý vzadu?  
Věz: – na ministra bez úřadu  
lze dotáhnout to hbitě,  
jen třeba vědět, že je hlavní  
smlčet, že imperativ mravní  
umírá na úbytě.

## 56. Tráva

Jen tráva se ptá  
proč už se teď nesměji  
jen tráva se ptá  
proč jsem ztratil naději  
proč teď místo květů arniky  
černou růži v klopě nosím  
To jen pro mrzáků trafiky  
Pro ty mrtvé za rákosím

Jen tráva se ptá  
zda ty verše zahodím  
jen tráva se ptá  
proč už sem teď nechodím  
proč teď místo stvolů jetele  
z bloku trhám svoje snění  
To jen kvůli kusu ocele  
stvořenému k zabíjení

Vítr si zpívá  
tu píseň monotónní  
Děšť tiše smývá  
kameny pod jabloní

Jen tráva se ptá  
proč se krčím mezi stvoly  
jen tráva se ptá  
proč mám oči plné soli

To jen jedna nota půlová  
zasazená v květináči  
vyrostla mi v kulku z olova  
proto pláči  
proto pláči

## 57. Udavač z Těšína (J. Hutka)

Udavač z Těšína, koncert mu začíná  
vtíravým hlasem svým bude nám zpívat  
v sále se zhasíná, dám si sklenku vína  
s publikem budu se na něj též dívat

Jak je ten udavač krásný  
jak velký je umělec  
výraz má zřetelně jasný  
dnes nám zpívá zbabělec

Zasněné obrazy, láska z nich vychází  
básnické obraty, půvabné rýmy  
Dívky jsou raněné, ženy jsou zmámené  
a muži ztrácejí pod sebou zem

Kritik si notuje, na písniích hoduje  
sál zpívá chytlavý, radostný refrén  
Poslouchám pozorně, už je mi odporně  
odněkud slyším zpěv homérských Sirén

Na cestě do Vídně zachoval se bídne  
písničkáře Kryla jidášsky objal  
Klíče mu věnoval, pak ho fízlům udal  
zatlouká zatlouká a tím mě dojal

Tam za bolševiků zpíval všem morálku  
hrdina před všemi prvního řádu  
Kritikou oceněn, anděly odměněn  
bohatě co blíží se ke svému pádu

## 58. Vánoční

Dříve než ze stromečku  
opadá jehličí  
lůžko ti jmelím ozdobím  
Dám fotku do rámečku  
olovo zasyčí  
Tvůj krajíc chleba  
ráno ptákům rozdrobím

Za tebe sfouknu svíčku  
jablko rozkrojím  
Bude to hvězda či snad kříž?  
Tvé jméno na balíčku  
k ostatním připojím  
To abys nemyslel  
že už k nám nepatříš

Za okny spadla vločka  
a zvonek cinká  
Ježíšek zavřel očka  
a tiše spinká  
Josef mu ustlal měkce  
V krabici od kolekce  
spí  
tichounce  
spí

Kus loje pro sýkory  
Na stole cukroví  
Od zítřka noci ubývá  
Mráz cukrem pokrýl hory  
Panáček hadrový  
a jedna židle  
jedna židle  
přebývá

## 59. Varhany v Olivě

Varhany v Olivě pozbyly zvuku  
je mlha a ticho a nevidíš břeh  
A namísto mozku jenž vedl by ruku  
jen pistole píší po šedivých zdech  
Ve jménu Humanity!

Být vděčný té ruce co zbytky ti hází  
když není co jíst a je vánoční čas  
Být němý jak ryba jež na stole schází  
když na dlažbě pásy ti rozdrťí vaz  
Ve jménu Humanity!

Ve stáji v seně  
ti vykážou byt  
To abys denně  
se přiblížil Kristu  
A přirazí k ceně  
i slovíčko Lid  
a přirazí k ceně  
i sádrouvou bystu  
i slova jež slýcháš  
i vzduch který dýcháš  
i radost  
i slzy  
i hlad

Od varhan v Olivě ticho se dívá  
Už pastýři Ježíše přivítali  
Koledy hladem ti žaludek zpívá  
a v refrénu zahrají samopaly  
Ve jménu Humanity!



## 60. Za vozem

Za troskou troska –  
neslovanská lípa.  
Je nejspíš ničí  
tato zem;  
opilý vozka  
na kozlíku hnípá  
a lidé křičí:  
„Za vozem! Za vozem!“

Za vodkou vodka,  
nouze pěticipá –  
a bagry ničí  
černozem;  
dušička krotká  
na úbytě chcípá  
a lidé křičí:  
„Za vozem! Za vozem!“

Lidu je třeba  
her, nebo chleba –  
panského léku na závist.  
Není-li klasů –  
národ – či rasu –  
a ještě lépe – *nenávist*...

Zarudlé oči  
z trapné komedie.  
Vzlétly jen vrány  
k obloze,  
opilý kočí  
na kozlíku pije  
a veze pány  
na voze... na voze...

## 61. Zapřený Petrovo

Země je rudá od krve  
a mlčí stromy v Nazaretu  
Dnes naposled i poprvé  
– jak v neskutečném kabaretu –  
jsme příliš slábi ve víře  
byť třeba Krista na kříž vlekou  
Vždyť – zabijí-li pastýře  
pak se i ovce rozutekou

Kříže se tyčí k měsíci  
a trny zdraví Mesiáše  
V zahradě pějící slavíci  
Je noc jež čeká na Jidáše  
Měsíc se třpytí perletí;  
a třeba věrnost přísaháme  
teď podruhé – i potřetí  
Krista – i sebe zapíráme

Zapřeme poprvé –  
ruce se dosud chvějí  
zapřeme podruhé –  
chválíce beznaději  
Potřetí – zapíráme  
už jen tak Ze zvyku  
A slzy polykáme;  
pláč místo výkřiku

Země je rudá od krve  
Kokrhá kohout v Galileji  
Vždy znovu – a vždy  
poprvé prosíme s Petrem o naději  
Jsme příliš slábi ve víře  
a svatou pravdu na kříž vlekou  
Vždyť – zabijí-li pastýře  
jsme ovce jež se rozutekou

## 62. Zkouška dospělosti

V nedělním oblečení  
nastoupíš před komisi.  
Studené vysvědčení  
vezme, co bylo kdysi.

V portmonce umístěnka,  
slavnostní učitelé  
a lež – co první směnka  
úvěru pro dospělé.

Opilí od radosti  
si sami trochu lžeme,  
že zkouškou dospělosti  
opravdu dospějeme.

Tak tanči, láska sladká,  
protanči večer celý:  
ten bál – je křížovatka,  
dospělí nedospělí.

Na klopě vlají stužky,  
z orchestru znějí bicí.  
Dozrál čas pro častušky  
a vstupu do milicí.

Dozrál čas dilematu:  
„Být pro, anebo proti?“  
Pak čekat na výplatu  
jak jiní patrioti.

Opilí od radosti  
si sami trochu lžeme,  
že zkouškou dospělosti  
opravdu dospějeme.

Tak tanči, láska sladká,  
protanči večer celý.  
Ten bál – je křížovatka,  
dospělí nedospělí.

Dostaneš místo lásky  
od těch, kdo všechno vědí,  
trojhlavé neotázky,  
čtyřhlavé odpovědi.

Šumivé víno pění  
a dívky oblékly si  
namísto dětských snění  
dospělé kompromisy.

Tak tanči, láska sladká,  
protanči večer celý!  
Ten bál – je křížovatka,  
dospělí nedospělí.

Opilí od radosti  
si všichni trochu lžeme,  
že zkouškou dospělosti  
opravdu dospějeme...

### 63. Znamení doby

Před okny sloup  
Znamení moru  
Předpověď provazů  
A divných mravů  
Klesáme hloub  
Se strachem tvorů  
Před ranou do vazů  
Před zlobou davů

Přes čelo stín  
Znamení studu  
Znamení malého  
Lidského strachu  
Na pití blín  
K zábavě nudu  
K důvěře podlého  
A nasypat hrachu

Na stěně mříž  
Znamení doby  
Děsím se obrázků  
Děsím se šachu  
Zbyl jenom kříž  
Zůstaly skoby  
A myšlenka na lásku  
V zajetí strachu

Zástupy lidí  
jdou pozpátku vpřed  
tak jako raci  
Zbabělost-hostii  
každý si pozvedá  
pálí ho dlaň  
Mnozí se stydí  
že stavěli svět  
Některý zvrací  
dávaje bestii  
ze svého oběda  
povinnou daň

K výkazu ztrát  
Připište sebe  
Že jste jen couvali  
Mlčky a kvapně  
Za to když brát  
Chtěli vám nebe  
Že jste jim kývali  
Bože tak trapně!

#### 64. Zpívání pro Miss Blanche

Zaklepu na branku  
s rezavou mříží  
pod okno zasadím  
slunečnice  
Zavolám na Blanku  
ať na mě shlíží  
s balkonu s kapradím  
do ulice

Že až se setmí  
polibkem setru  
veškeré slzy  
s tváře a se rtů  
To se přec nesmí  
povídat větru  
že asi brzy  
pošle mě k čertu

Pod listím smokvoňovým  
večer co večer ji vzývám  
S měsícem platinovým  
vyznání pro ni teď zpívám

Že až se setmí  
polibkem setru  
veškeré slzy  
s tváře a se rtů  
To se přec nesmí  
povídat větru  
že asi brzy  
pošle mě k čertu

Zaujmu odvážně  
hrdinskou pózu  
Mám přece v malíčku  
historii  
A ježto převážně  
nerada prózu  
nesu jí v balíčku  
poezii

Pod listím smokvoňovým  
večer co večer ji vzývám  
S měsícem platinovým  
vyznání pro ni teď zpívám

## 65. Žalm 71.

Tři černí mravenci  
topí se v slze srny  
Nápisy na věnci  
a na koruně trny  
Padáme pod tíží  
a snažíme se dolézt  
vlekouce na kříži  
svou samotu a bolest

Nebe je růžové  
Po cestě křížové  
snad konečně spočinem  
jak pšenice v klásku  
Spočinem bez hněvu  
přirostlí ke dřevu  
Vždyť nejtěžším zločinem  
je hlásati lásku

Vezem se v kočáře  
ve kterém přežijeme  
s obrazem mocnáře  
kterého milujeme  
Plačíte pro mladost  
jsme staří bohudíky  
Řvem Ódu na radost  
že nejsme mučedníky

Nebe je růžové  
Po cestě křížové  
snad konečně spočinem  
jak pšenice v klásku  
Spočinem bez hněvu  
přirostlí ke dřevu  
Vždyť nejtěžším zločinem  
je hlásati lásku

Dozněla Devátá  
a končí komedie  
Namísto Piláta  
svět si dnes ruce myje  
Sám kříž si zhotoví  
a sám si hřeby ková  
a král je křížový  
Hraje se Osudová

Nebe je růžové  
Po cestě křížové  
snad konečně spočinem  
jak pšenice v klásku  
Spočinem bez hněvu  
přirostlí ke dřevu  
Vždyť nejtěžším zločinem  
je – hlásati –  
lásku...

## **66. Žalm 120.**

Vyhnaný dostal jsem  
útulek v porobě.  
V salaších ciziny  
bylo mi spáti.  
Opuštěn volal jsem,  
Pane můj, po tobě:  
Pane můj jediný,  
nedej mi lháti.

Ačkoli k pokoji  
volaly retы mé,  
ačkoli prosily  
o útěchu,  
na hesla o boji  
změnili věty mé  
ti, jimž je násilí  
ku prospěchu.